

עדי קוצר. (87)

רבקה, שלום.

יום רביעי, ערב "יום - השואה" ...

באחר - הצהריים, תהיתי, האם חובה עליי, להשתתף באירוע - הערב, לציון "יום - השואה" ???
 אני, שאין לי מאומה - ריגשית, משפחתית, עם חורבנה של אומה ואפילו יהודית, בחו"ל...
 שהרי אני, מדור רביעי, בארץ, לא ניפגע איש מאיתנו, מן הצורך - הנאצי, אף לא איש מאיתנו ...
 אנו שנהרגנו, במלחמות - ישראל, בארצו ... סבי, אבי, (שהיה איש - "מוסד", בכיר),
 במוות. בן 42 היה ... חומי, אחי הצעיר, בן 22 היה, בנפלו .. יוסקה, אליהו הרשקוביץ,
 יוסקה - הגדול, (שרגלו נקטעה, בפעילות - צבאית, ב" בריגדה", באיטליה ועוד רבים...
 אף לא אחד מאיתנו, לא שילמנו על מצבתו ...אנו משפחת - השכול, של
 ה"הגנה", ה"פלמח", ה"מוסד", ה"בריגדה", צ.ה.ל ועוד בני - דודים ואחרים, שמקום קבורתם
 לא נודע... האומה, כאן, בארץ, מימנה, תיכננה, והקימה את מצבותיהם, כולם ...

ואני. לא בכיתי, מעולם. לא הזלתי דימעה.

ורק הערב, כאן, בהצגת - היחיד, "מלח - הארץ", ניגרה דימעה מעיני ... והרי הכל סמלים ...
 רק סמלים ...

ומשנסתיים הערב, פגשתי בעמוס שלו, חברי, כשהוא נירעש, נירגז, כעוס וזועם והוא אומר:
 לראשונה, אני בוש וניכלם באסופה של אנשים - מבוגרים, חסרי - הבנה, חסרי - תרבות, בעלי ביקורת
 - בורה, אשר קטלו, בבורחתם, את המופע... אני בוש וניכלם, אמר ...

ולך, רבקה, "צרו - גאווה", בבחירתך - האמיצה והעלאת "מלח הארץ", כזה, ללא מורא ...

תודה לך, מאוד. ברכותים.

יפה ועדי קוצר

ע/תב: לאריק.